

Arrest

nr. 239 571 van 11 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 24 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. H. ASSELMAN die *loco* advocaat Mr. M. LYS verschijnt en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen begin 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 juli 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 5 juli 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster werd gehoord op 31 oktober 2019.

1.3. Op 25 november 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 november 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te El Bedawi, Libanon, op 15 maart 1988. U heeft de Libanese nationaliteit, bent Arabische van origine en soennitisch moslima. U behoort tot de Dom minderheid. U bent analfabeet en was huisvrouw.

Tot ongeveer de leeftijd van vijftien jaar verbleef u in El Bedawi, Libanon. Op vijftienjarige leeftijd huwde u met A.(...) K.(...) N.(...) (Syrische nationaliteit). Jullie gingen samen naar Syrië waar jullie in Latakia verbleven. Samen kregen jullie vier kinderen die allen over de Syrische nationaliteit beschikken: A.(...) K.(...) (geboren op 21 maart 2004; OV X; CG X), A.(...) (geboren op 24 oktober 2005; OV X; CG X), Y.(...) (geboren op 19 augustus 2010; OV X; CG X) en S.(...) (geboren op 2 december 2013; OV X; CG X). Sinds uw verblijf in Syrië ging u geregeld voor korte periodes naar Libanon om uw familie te bezoeken.

Op het einde van 2015 vertrok u samen met uw vier kinderen definitief uit Syrië. Dit omwille van de algemene veiligheidssituatie in Syrië. Uw echtgenoot vertrok niet mee, hij bleef in Syrië. Hij wilde in Syrië blijven omwille van zijn broer A.(...), die gearresteerd werd in Syrië omwille van zijn deelnames aan betogingen. Uw echtgenoot wilde blijven om hem te zoeken. Bovendien vreesde uw echtgenoot dat hij gecontroleerd zou worden aan de grens en hij als reservist naar het leger zou moeten gaan. U reisde samen met uw kinderen naar Libanon, waar u gedurende een periode van negen maanden een woning huurde. Vervolgens reisden jullie door naar Mauritanië, waar jullie drie maanden verbleven. Daarna Algerije, voor ongeveer één maand en Marokko voor ongeveer negen maanden. Daarna reisden jullie verder via Melilla naar Spanje, waar jullie ongeveer drie maanden hebben doorgebracht. Daarna reisden jullie via Frankrijk door naar België. Ongeveer vijf à zes maanden na uw aankomst in België, heeft u op 25 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Gezien de Syrische nationaliteit van uw kinderen, dienden ze hun eigen verzoek om internationale bescherming in, tevens op 25 juli 2018.

U stelt dat het niet mogelijk is voor u om terug te keren naar Libanon. U geeft weliswaar aan dat u geen persoonlijke problemen kent in Libanon maar u haalt aan dat u, omwille van het feit dat u tot de Dom minderheid behoort, geen rechten heeft in Libanon. Uw familieleden die woonachtig waren in Libanon verlieten Libanon ongeveer zeven tot acht maanden geleden omwille van het gebrek aan rechten. Zij verblijven op heden in Frankrijk. U heeft in Libanon niemand meer, wat het voor u des te moeilijker maakt om terug te keren.

U heeft één broer, A.(...) R.(...) M.(...), die op heden in België verblijft. Hij verblijft hier op basis van gezinshereniging met zijn echtgenote, A.(...) N.(...) (CG X, OV X). Zij ontving op 4 december 2017 de status van subsidiaire bescherming van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Uw zus, E.(...) R.(...) S.(...) (CG X, OV X), verblijft eveneens in België. Ze diende op 12 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in, haar procedure is nog hangende bij het CGVS.

In augustus 2019 had u opnieuw contact met uw echtgenoot, na een periode van stilte gedurende een tweetal jaar. Jullie 'contactloze situatie' kwam er omdat u kwaad op uw echtgenoot was. U had immers vernomen dat hij verliefd was op iemand anders. In augustus 2019, op aandringen van uw schoonfamilie, had u opnieuw contact met hem. Dit contact duurde maar een week of tien dagen. Vervolgens vernam u via uw schoonfamilie dat uw echtgenoot in Syrië gearresteerd werd omwille van zijn broer die werd gearresteerd en omwille van het ontlopen van zijn reservistendienst. Uw echtgenoot zit opgesloten in de gevangenis Far' Falastin te Syrië.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw originele paspoort, uw originele Libanese identiteitskaart, origineel attest van gezinssamenstelling, de originele individuele uittreksels van uw kinderen, uw originele huwelijksakte en een kopie van de Belgische identiteitskaarten van uw broer M.(...) en zijn echtgenote. U legt daarnaast ook nog de Belgische identiteitskaarten neer van uw schoonfamilie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u na het persoonlijk onderhoud op het CGVS er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen. Uw verzoek om internationale bescherming wordt beoordeeld ten aanzien van uw land van nationaliteit, met name Libanon.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming pas ongeveer vijf à zes maanden na uw aankomst in België heeft ingediend (CGVS p.8). Als reden geeft u aan dat u niet de intentie had om papieren te krijgen, u geeft aan dat u uiteindelijk een verzoek indiende om tegemoet te komen aan uw kinderen (CGVS p.8). Het hoeft niet te verwonderen dat deze vaststellingen in sterke mate afbreuk doen aan uw nood aan internationale bescherming. Verder blijkt uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u geen vrees heeft ten aanzien van Libanon. U zegt "Er zal niets met mij gebeuren in Libanon. Ik heb geen problemen in Libanon." (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 4). Het hoeft in dit kader dan ook niet te verwonderen dat uw nood aan internationale bescherming ten aanzien van Libanon des te meer ondermijnd wordt.

Bij het CGVS haalt u aan dat u niet kan terugkeren naar Libanon omdat u er niemand heeft en u er geen rechten heeft omdat u tot de Dom-minderheid behoort (CGVS p.10-13). U bent er niet in geslaagd te overtuigen dat het CGVS u omwille hiervan internationale bescherming zou moeten toekennen. Vooreerst dient aangestipt te worden dat uw verklaringen aangaande uw bewering dat u geen rechten zal hebben bij terugkeer, vaag en niet onderbouwd zijn. U ruimschoots de kans gegeven concreet in te gaan op deze bewering, komt u niet verder dan aan te geven dat uw kinderen niet naar school zouden kunnen gaan en dat medische kosten hoog zijn (CGVS p.10-13). Het hoeft niet te verwonderen dat uw loutere verklaringen totaal niet afdoende zijn om uw bewering te staven. Bovendien wil het CGVS er op wijzen dat u aangeeft dat de Libanese autoriteiten in het verleden de Libanese nationaliteit hebben toegekend aan de minderheid waartoe u behoort en dat u tot op heden nog over deze nationaliteit beschikt (CGVS p.10). Hieruit blijkt dat de Libanese autoriteiten wel degelijk inspanningen leveren om de minderheid waartoe u behoort te erkennen en te dogen. Bovendien geeft u aan dat uw familieleden tot voor kort in Libanon verbleven. Uit uw verklaringen blijkt dat ze in de mogelijkheid waren een woning te huren en inkomsten te vergaren uit professionele activiteiten (CGVS p.4-5, 11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u in de periode na uw vertrek uit Syrië gedurende negen maanden in Libanon verbleven heeft in een huurwoning (CGVS p.8). Het feit dat u deze lange periode in Libanon verbleef en dat u in de mogelijkheid was een woning te huren, ondermijnt uw verklaringen over uw rechten. Bovendien geeft u aan dat u in deze periode geen problemen heeft gekend. Uw verklaringen dat uw familieleden sinds zeven à acht maanden Libanon verlaten hebben omwille van de algemene omstandigheden is een blote bewering die u niet weet te staven (CGVS p.4). Bovendien is het feit dat u niemand heeft in Libanon op zich geen reden om u internationale bescherming toe te kennen, temeer uit uw verklaringen blijkt, en zoals reeds werd aangestipt, dat u in staat was te leven in Libanon en er een studio te huren.

Verder geeft u aan dat u nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten, net zomin als uw familie, en geeft u aan dat noch u, noch iemand van uw familie behoort tot een bepaalde politieke partij in Libanon (CGVS p.7).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. Uw originele paspoort en uw originele Libanese identiteitskaart verwijzen naar uw identiteit en herkomst die voor het CGVS niet ter discussie staan. Het originele attest van gezinssamenstelling, de originele individuele uittreksels van uw kinderen en uw originele huwelijksakte verwijzen naar uw gezinsleven en staven de Syrische nationaliteit van uw kinderen en echtgenoot. Ook dit staat niet ter discussie, maar zoals besproken wordt uw verzoek om internationale bescherming beoordeeld ten aanzien van uw land van nationaliteit, met name Libanon. De kopie van de Belgische identiteitskaarten van uw broer en zijn

echtgenote, alsook de Belgische identiteitskaarten van uw schoonfamilie buigen evenmin de appreciatie van het CGVS om.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiietische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient gewezen te worden op het feit dat u niet heeft kunnen overtuigen in uw verklaringen aangaande de door u beweerde situatie van uw echtgenoot. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS kwam naar boven dat uw echtgenoot recent gearresteerd werd en zich op heden in de gevangenis Far' Falastin zou bevinden (CGVS p.3, 6-10). U ruimschoots de kans geboden om alles te vertellen wat u weet over zijn arrestatie en opsluiting, herhaalt u continu dat u niets weet over zijn situatie, dat u niet op de hoogte bent van enig detail hierover (CGVS p.6-7, 9-10). U verschillende keren gevraagd alles te vertellen wat u weet over de arrestatie van uw echtgenoot, zegt u enkel dat hij in zijn huis werd gearresteerd, maar dat u er verder niets over weet (CGVS p.6-7, 9-10). Wanneer u herhaaldelijk gevraagd werd alles te vertellen wat u weet over zijn opsluiting, komt u niet verder dan te stellen dat hij in de gevangenis Far' Falastin zit (CGVS p.6-7, 9-10). De vaststelling dat u dermate weinig weet over de arrestatie en de opsluiting van uw echtgenoot komt uw geloofwaardigheid absoluut niet ten goede. U geeft aan dat u de informatie over uw echtgenoot bekomen heeft van uw schoonfamilie (CGVS p.3, 6-7, 9-10). Over hoe uw schoonfamilie aan deze informatie komt, zegt u "Zijn familie neemt contact op met andere familieleden in Syrië, om hem te zoeken. Om een manier te vinden om hem vrij te krijgen. ... Ze bellen constant naar Syrië, natuurlijk, ze bellen constant naar vrienden. Verschillende keren geld verstuurd, advocaat om meer te weten over hem, ze laten hem niet in de steek." (CGVS p.6, 9). Gezien u aangeeft dat uw schoonfamilie dermate bezig is met de situatie van uw echtgenoot op de voet te volgen en er tevens een advocaat bij betrokken is, vindt het CGVS het absoluut niet aannemelijk dat u dermate weinig kan vertellen over de situatie van uw echtgenoot. Bovendien geeft u aan dat de advocaat uw echtgenoot mag bezoeken (CGVS p.9). Aangezien u aangeeft dat uw familie in verbinding staat met de advocaat, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat u meer kan vertellen over de situatie van uw echtgenoot. U komt absoluut niet overtuigend over aangezien u quasi niets kan vertellen over de situatie van uw echtgenoot. Dit heeft tot gevolg dat uw verklaringen in sterke mate ondermijnd worden. Op basis van het voorgaande heeft het CGVS bijgevolg geen enkel zicht op de verblijfplaats waar en de omstandigheden waarin uw echtgenoot zich bevindt.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat het CGVS in hoofde van uw kinderen een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. In uw individueel geval, wijst het CGVS op de mogelijkheid tot het opstarten van een regularisatieprocedure.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat in hoofde van uw vier kinderen, die de Syrische nationaliteit bezitten, de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten) en de materiële motiveringsplicht voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing een beoordelingsfout maakt daar haar kinderen, die de Syrische nationaliteit hebben, het subsidiaire beschermingsstatuut toegekend kregen en verzoekster ook dit internationaal beschermingsstatuut toegekend dient te krijgen opdat het principe van gezinseenheid, vervat in artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn, gewaarborgd zou zijn.

Verzoekster beargumenteert dat in het arrest “Ahmedbekova” dd. 4 oktober 2018 het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat de lidstaten niet de verplichting hebben om een afgeleid vluchtelingenstatuut toe te kennen aan familieleden van personen aan wie een internationaal beschermingsstatuut werd toegekend, maar dat de lidstaten wel hun nationaal recht moesten aanpassen op een manier dat het deze personen toelaat om, indien ze geen eigen vrees voor vervolging kunnen aantonen, bepaalde voordelen te genieten (waaronder een verblijfsrecht, toegang tot arbeid of tot scholing) opdat de gezinseenheid gewaarborgd zou zijn, maar dat het Belgische recht echter geen enkele procedure bevat die aan de ouder van een begeleide minderjarige die een internationaal beschermingsstatuut gekregen heeft, het recht toekent om op legale wijze in België te verblijven en er toegang tot werk of scholing te hebben, zodat de instandhouding van het gezin verzekerd is. Artikel 10 van de Vreemdelingenwet kent immers geen recht toe op gezinshereniging aan ouders van begeleide minderjarigen die als vluchteling erkend werden, zoals *in casu* het geval is, en enkel een verzoek tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden omwille van humanitaire redenen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in overweging genomen worden. Deze wetsbepaling kent evenwel geen recht op verblijf toe, daar de toekenning van een verblijfstitel op basis van deze wetsbepaling immers volledig afhankelijk is van de goede wil van de Dienst Vreemdelingenzaken, die over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te beoordelen of sprake is van “buitengewone omstandigheden” die het voor de betrokkene bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar diens land van herkomst om van daaruit een verzoek om machtiging tot verblijf in te dienen, en om te beoordelen of de motieven “ten gronde” een regularisatie van het verblijf van de betrokkene verantwoorden. Deze procedure garandeert dus geenszins dat de voordelen voorzien in de artikelen 24 tot 35 van de Kwalificatierichtlijn automatisch toegekend worden. Verzoekster voert aan dat, aangezien de Belgische wetgever niet voldaan heeft aan haar verplichting zoals vervat in artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn, deze bepaling directe werking kent in het Belgisch recht.

Verzoekster voegt hieraan toe dat zelfs als het Belgische recht in een geval als het voorliggende een verblijfsrecht zou voorzien, hetgeen momenteel niet het geval is, vastgesteld dient te worden dat de procedure tot gezinshereniging niet de procedurele waarborgen bevat die vereist worden door de Kwalificatierichtlijn, aangezien artikel 46 van de Procedurerichtlijn, die de procedurele waarborgen voorschrijft in het kader van de toepassing van de Kwalificatierichtlijn, een beroep in volle rechtsmacht voorschrijft, terwijl het Belgisch recht in het kader van een weigeringsbeslissing tegen een aanvraag tot gezinshereniging niet voorziet in een beroep in volle rechtsmacht. Bovendien eist artikel 12bis van de Vreemdelingenwet van de aanvrager die zijn verzoek om gezinshereniging vanuit België indient dat deze bewijst dat in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug

te keren naar zijn land van herkomst om er een visum aan te vragen. De beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheden wordt aan de appreciatie van de Dienst Vreemdelingenzaken gelaten, hetgeen vragen doet rijzen gezien het feit dat deze persoon gezinslid is van een vluchteling. Op basis van bovenstaande concludeert verzoekster dat gezien de huidige stand van het Belgische recht het toekennen van een vluchtelingenstatuut op basis van het principe van de gezinseenheid de juridische oplossing biedt die het meest in staat is om het Unierecht te doen respecteren. Immers, de asielprocedure biedt als enige de waarborgen zoals geïndiceerd in artikel 46 van de Procedurerichtlijn.

Verzoekende partij beargumenteert dat het UNHCR preciseert dat dit “afgeleid” beschermingsstatuut kan worden toegekend aan ouders op basis van het statuut toegekend aan hun kinderen, en dat de notie “lid van het kerngezin” voortaan de notie “persoon ten laste” heeft vervangen. Verzoekster citeert uit *“Principes directeurs du UNHCR sur les demandes d’asile d’enfants”* en *“Procedural Standards for Refugee Status Determination under UNHCR’s Mandate - Processing Claims Based on the Right to Family Unity”* om te staven dat de visie van het UNHCR haar stelling dat zij een internationaal beschermingsstatuut dient toegekend te krijgen omwille van het feit dat haar kinderen een dergelijk statuut verkregen, ondersteunt.

Verzoekende partij verklaart ten slotte kennis te hebben genomen van de arresten X en X van deze Raad. Niettemin is zij van mening dat artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest “Ahmedbekova” dd. 4 oktober 2018, een duidelijke verplichting inhoudt voor de lidstaten om te garanderen dat (o.m.) ouders van minderjarige kinderen met een internationaal beschermingsstatuut aanspraak kunnen maken op onder meer de afgifte van een verblijfstitel. Gezien het huidige Belgische recht een dergelijke garantie niet biedt door middel van een andere procedure, biedt naar mening van verzoekster enkel de toekenning van een “afgeleid” internationaal beschermingsstatuut soelaas zolang geen ander wettelijk verblijfsrecht voor deze categorie personen gecreëerd wordt. De toekenning van een afgeleid internationaal beschermingsstatuut biedt actueel dus de enige garantie op het waarborgen van het behoud van de gezinseenheid en van het recht op gezinsleven van de betrokken personen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 16 juli 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 27 maart 2020.

2.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.1. Blijkens de bestreden wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zij pas vijf à zes maanden na haar aankomst in België een verzoek om internationale bescherming deed en zij geen afdoende verklaring heeft voor de laattijdigheid van haar verzoek, (ii) zij tijdens haar interview bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde geen vrees te kennen ten aanzien van Libanon, (iii) zij niet overtuigt wanneer zij verklaart dat zij niet kan terugkeren naar Libanon omdat zij er geen rechten kent omwille van haar toebehoren aan de Dom-minderheid daar (a) haar verklaringen aangaande haar bewering dat zij geen rechten zal hebben bij terugkeer vaag en niet onderbouwd zijn en zij in dit verband niet verder komt dan aan te geven dat haar kinderen niet naar school zouden kunnen gaan en dat medische kosten hoog zijn, (b) de Libanese autoriteiten in het verleden de Libanese nationaliteit hebben toegekend aan de minderheid waartoe zij behoort en zij tot op heden nog over deze nationaliteit beschikt, waaruit blijkt dat de Libanese autoriteiten wel degelijk inspanningen leveren om de minderheid waartoe zij behoort te erkennen en te dogen, (c) zij bovendien aangeeft dat haar familieleden tot voor kort in Libanon verbleven en dat ze in de mogelijkheid waren een woning te huren en inkomsten te vergaren uit professionele activiteiten, uit haar verklaringen bovendien blijkt dat zij in de periode na haar vertrek uit Syrië gedurende negen maanden in Libanon verbleven heeft in een huurwoning, het feit dat zij deze lange periode in Libanon verbleef en dat zij in de mogelijkheid was een woning te huren haar verklaringen over haar rechten ondermijnt en zij bovendien aangeeft dat zij in deze periode geen problemen heeft gekend, haar verklaring dat haar familieleden sinds zeven à acht maanden Libanon verlaten hebben omwille van de algemene omstandigheden een blote bewering is die zij niet weet te staven en het feit dat zij niemand heeft in Libanon op zich geen reden is om haar internationale bescherming toe te kennen, temeer uit haar verklaringen blijkt dat zij in staat was te leven

in Libanon en er een studio te huren, (iv) zij of haar familie nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten en ook nooit heeft toebehoord aan een politieke partij in Libanon, (v) de door haar neergelegde documenten haar identiteit en herkomst, haar gezinsleven en de Syrische nationaliteit van haar kinderen en echtgenoot staven, gegevens welke niet ter discussie staan, en ook de kopie van de Belgische identiteitskaarten van haar broer en zijn echtgenote, alsook de Belgische identiteitskaarten van haar schoonfamilie de appreciatie van het CGVS niet in positieve zin kunnen ombuigen, (vi) uit de grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers er actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, (vi) het ongeloofwaardig is dat zij quasi niets kan vertellen over de arrestatie en opsluiting van haar echtgenoot en het CGVS bijgevolg geen enkel zicht heeft op de verblijfplaats waar en de omstandigheden waarin haar echtgenoot zich bevindt en (vii) er in hoofde van de kinderen van verzoekster een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en verzoekster de mogelijkheid heeft tot het opstarten van een regularisatieprocedure.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 november 2019 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.” Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit verzoeksters verklaringen en de door haar voorgelegde documenten blijkt dat zij over de Libanese nationaliteit beschikt. Dienvolgens dient haar vraag tot internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Libanon. Dat zij gehuwd is met een Syriër en jarenlang met haar gezin in Syrië heeft gewoond doet hieraan geen afbreuk.

2.6. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, maakt verzoekster de door haar aangehaalde nood aan bescherming ten aanzien van Libanon niet aannemelijk. Verzoekster toont immers niet aan dat zij in Libanon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dient te koesteren of dat zij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. De uitgebreide motivering in dit verband wordt in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat de motieven dienaangaande onverminderd gehandhaafd blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd worden als zijnde hier hernomen. Volledigheidshalve wijst de Raad er te dezen nog op dat uit de op 16 juli 2020 aan de Raad overgemaakte update (COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 27 maart 2020) blijkt dat de vaststellingen en conclusie dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, in het bijzonder het besluit dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, nog steeds gehandhaafd blijven.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift verzoekt om haar in hoofde de vluchtelingenstatus en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, enkel en alleen op basis van het gegeven dat haar minderjarige kinderen, van Syrische nationaliteit, de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen.

De Raad benadrukt vooreerst dat het gegeven dat aan verzoeksters kinderen de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekster over de Libanese nationaliteit beschikt en zij niet aannemelijk maakt dat in haar hoofde ten aanzien van Libanon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals ook blijkt uit het door verzoekster geciteerde arrest Ahmedbekova en Ahmedbekov (HvJ EU 4 oktober 2018, C-652/16) moet elk verzoek om internationale bescherming individueel worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst – in het geval van verzoeksters kinderen Syrië, het enige land waarvan zij de nationaliteit bezitten – op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters minderjarige kinderen werd beslist tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, die geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt ten aanzien van Libanon, zelfs indien rekening wordt gehouden met haar familieband met haar kinderen. De Raad merkt in dit verband op dat het Hof van Justitie in voornoemd arrest weliswaar heeft geoordeeld dat, hoewel een verzoek om internationale bescherming niet zonder meer kan worden toegewezen op grond dat een gezinslid van de verzoeker gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico van ernstige schade loopt, wel rekening moet worden gehouden met dergelijke bedreigingen waaraan een gezinslid van de verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of de verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade. Gezinsleden van een bedreigde persoon lopen in de regel immers het risico zich ook zelf in een kwetsbare situatie te bevinden. Het Hof benadrukte dat in het kader van de individuele beoordeling van een verzoek om internationale bescherming aldus rekening moet worden gehouden met de bedreigingen met vervolging en ernstige schade jegens een gezinslid van de verzoeker, teneinde te bepalen of laatstgenoemde wegens zijn familieband met die bedreigde persoon zelf aan dergelijke bedreigingen wordt blootgesteld (§50-51). Verzoekster, wiens verzoek om internationale bescherming zoals hoger reeds gesteld dient te worden beoordeeld ten aanzien van Libanon, poneerde gedurende de administratieve procedure of in voorliggend verzoekschrift echter geen vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Libanon omwille van haar familieband met haar kinderen, die de subsidiaire beschermingsstatus kregen toegekend gelet op hun Syrische nationaliteit. Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus aan haar kinderen teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de toekenning van het beschermingsstatuut aan haar kinderen tot haar moet worden uitgebreid. Het doel van de asielpprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Voor zover verzoekster refereert aan artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, benadrukt de Raad dat deze bepaling stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Artikel 23, tweede lid, voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden *“van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het*

gezinslid". Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de "gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen". Zoals verzoekster reeds terecht opmerkt in haar verzoekschrift, benadrukte het Hof van Justitie in voormeld arrest Ahmedbekova en Ahmedbekov (HvJ EU 4 oktober 2018, C-652/16) dat richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in een uitbreiding van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend. Uit artikel 23 van deze richtlijn vloeit immers voort dat deze richtlijn ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (§68). Verzoekster dient aldus gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

De bepalingen van de Belgische Vreemdelingenwet inzake gezinshereniging van familieleden van begunstigden van internationale bescherming werden in overeenstemming gebracht met de Richtlijn 2011/95/EU. In de voorbereidende werken (Wet 1 juni 2016 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, Parl. St. Kamernr. 1730/001) wordt het volgende gesteld: "Familieleden van een vreemdeling die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, hebben het recht om bij deze vreemdeling te verblijven. Dit recht vloeit voort uit de artikelen 23 en 24 van Richtlijn 2011/95/EU. Artikel 23, lid 1, van de richtlijn stelt dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat het gezin in stand kan worden gehouden. Artikel 23, lid 2, van de richtlijn stelt dat de lidstaten moeten waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen (artikel 24 betreft de afgifte van een verblijfstitel), overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid. Verblijf op basis van gezinshereniging voor familieleden van een persoon die internationale bescherming geniet, dient bijgevolg te worden beschouwd als een toelating tot verblijf in de zin van artikel 10 en niet als een machtiging tot verblijf in de zin van artikel 10bis, ongeacht de aard van het verblijf van de gezinshereniger (verblijf van beperkte duur, verblijf van onbeperkte duur, vestiging...)." (p. 5).

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij meent dat artikel 23 van Richtlijn 2011/95/EU niet (correct) werd omgezet in Belgisch recht voor wat betreft de ouders van begeleide minderjarigen die een vluchtelingenstatuut of een subsidiair beschermingsstatuut verkregen hebben in België. Verzoekster argumenteert dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet geen recht op gezinshereniging toekent aan ouders van begeleide minderjarigen die als vluchteling erkend werden, zoals *in casu* het geval is, en dat het Belgische recht op dit ogenblik geen enkele procedure bevat die aan de ouder van een begeleide minderjarige die een internationaal beschermingsstatuut gekregen heeft, het recht toekent om op legale wijze in België te verblijven en er toegang tot werk of scholing te hebben zodat de instandhouding van het gezin verzekerd is. Uit de argumentatie in het verzoekschrift blijkt echter dat verzoekster de mogelijkheid heeft om een toelating tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan te vragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt in het verzoekschrift, voorziet de Belgische wet aldus wel degelijk in een procedure om haar een verblijfsrecht toe te kennen dat tijdelijk en verlengbaar is zodat verzoekster bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat de toekenning van een afgeleid internationaal beschermingsstatuut actueel de enige garantie biedt op het waarborgen van het behoud van de gezinseenheid en van het recht op gezinsleven. Verzoekster kan immers overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel bekomen en zij dient aldus, zo weze herhaald, gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan doordat te dezen geen gezinshereniging mogelijk zou zijn met toepassing van artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet omdat verzoeksters kinderen niet als niet-begeleide minderjarigen het land zijn binnengekomen (naar analogie RvS 30 oktober 2018, nr. X). Met de argumentatie dat de toekenning van een verblijfstitel op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet volledig afhankelijk is van de goede wil van de Dienst Vreemdelingenzaken, die over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te beoordelen of sprake is van "buitengewone omstandigheden" die het voor de betrokkene bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar diens land van herkomst om van daaruit een verzoek om machtiging tot verblijf in te dienen, en om te beoordelen of de motieven "ten gronde" een regularisatie van het verblijf van de betrokkene verantwoorden, toont verzoekster geenszins aan dat de Belgische regelgeving niet voldoet aan voornoemd artikel 23 van Richtlijn 2011/95/EU. De Raad

herhaalt te dezen dat artikel 23 van Richtlijn 2011/95/EU voorschrijft dat *“De lidstaten waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid.”* (eigen onderlijning) en dat het Hof van Justitie erop heeft gewezen dat uit dit artikel voortvloeit dat deze Richtlijn ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden. In tegenstelling tot wat verzoekster meent, volgt derhalve noch uit de Richtlijn 2011/95/EU, noch uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat de voordelen voorzien in de artikelen 24 tot 35 van dezelfde richtlijn automatisch moeten toegekend worden.

Wat betreft verzoeksters betoog dat de procedure tot gezinshereniging niet de procedurele waarborgen bevat die vereist worden door de Kwalificatierichtlijn, dat de procedurele waarborgen voorzien in de “Procedurerichtlijn” 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) van toepassing zijn in het kader van de toepassing van de Kwalificatierichtlijn, dat artikel 46 van de Procedurerichtlijn, dat betrekking heeft op het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, in een derde alinea bepaalt wat volgt: *“Teneinde aan lid 1 te voldoen, zorgen de lidstaten ervoor dat een daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, zulks ten minste in beroepsprocedures voor een rechterlijke instantie van eerste aanleg”*, dat dus enkel een beroep in volle rechtsmacht kan voldoen aan de waarborg geboden door deze bepaling, dat het Belgisch recht in het kader van een weigeringsbeslissing tegen een aanvraag tot gezinshereniging echter niet voorziet in een beroep in volle rechtsmacht, dat artikel 12bis van de Vreemdelingenwet van de aanvrager die zijn verzoek om gezinshereniging vanuit België indient bovendien eist dat deze bewijst dat in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om er een visum aan te vragen en dat de beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheden aan de appreciatie van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gelaten, hetgeen vragen doet rijzen gezien het feit dat deze persoon gezinslid is van een vluchteling, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster in het verzoekschrift zelf uiteenzet dat zij geen beroep kan doen op gezinshereniging met toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Wat er ook van zij, de door verzoekster aangehaalde Richtlijn 2013/32/EU betreft niet de procedure tot gezinshereniging zoals verzoekster lijkt te menen, doch gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit blijkt ook duidelijk uit de overwegingen 11 en 12, waar het volgende wordt gesteld: *“(11) Met het oog op het garanderen van een grondige en doeltreffende beoordeling van de behoefte aan internationale bescherming van verzoekers in de zin van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming moet het rechtskader van de Unie betreffende procedures voor het verlenen en intrekken van internationale bescherming gebaseerd zijn op het begrip “een eenheidsprocedure voor asiel”. (12) Deze richtlijn is in de eerste plaats bedoeld om verdere normen voor de procedures in de lidstaten voor de verlening of intrekking van internationale bescherming te ontwikkelen met het oog op de vaststelling van een gemeenschappelijke asielprocedure in de Unie.”* Ook uit het door verzoekster aangehaalde artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU kan geenszins blijken dat dit artikel van toepassing zou zijn op de procedure tot gezinshereniging. Integendeel, wat het toepassingsgebied betreft, bepaald genoemd artikel expliciet *“1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor verzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat tegen:*

a) een beslissing die inzake hun verzoek om internationale bescherming is gegeven, met inbegrip van een beslissing;

i) om een verzoek als ongegrond te beschouwen met betrekking tot de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus;

ii) om een verzoek als niet-ontvankelijk te beschouwen overeenkomstig artikel 33, lid 2;

iii) aan de grens of in de transitzones van een lidstaat zoals omschreven in artikel 43, lid 1;

iv) om een behandeling niet uit te voeren krachtens artikel 39;

b) een weigering om de behandeling van een verzoek na de onderbreking ervan overeenkomstig de artikelen 27 en 28 te hervatten;

c) een beslissing tot intrekking van de internationale bescherming krachtens artikel 45.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat personen van wie door de beslissingsautoriteit is erkend dat zij voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, toegang hebben tot een daadwerkelijk rechtsmiddel krachtens lid 1 tegen een beslissing om een verzoek als ongegrond te beschouwen met betrekking tot de vluchtelingenstatus.

Onverminderd lid 1, onder c), kan een lidstaat, indien de door hem verleende subsidiaire beschermingsstatus dezelfde rechten en voordelen biedt als de vluchtelingenstatus uit hoofde van het recht van de Unie en het nationale recht, een beroep tegen een beslissing om een verzoek als ongegrond te beschouwen met betrekking tot de vluchtelingenstatus als niet-ontvankelijk beschouwen omdat de verzoeker er onvoldoende belang bij heeft om de procedures voort te zetten.(...)” Het door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde derde lid van dit artikel, dat luidt als volgt: “3. Teneinde aan lid 1 te voldoen, zorgen de lidstaten ervoor dat een daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, zulks ten minste in beroepsprocedures voor een rechterlijke instantie van eerste aanleg.” verwijst uitdrukkelijk naar lid 1. Het is de Raad dan ook volstrekt onduidelijk hoe verzoekster hieruit meent te kunnen afleiden dat tegen een weigeringsbeslissing in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging, een beslissing die niet wordt vermeld in lid 1, een beroep in volle rechtsmacht zou moeten openstaan.

2.8. Waar verzoekster nog verwijst naar het standpunt van UNHCR, wijst de Raad erop dat de richtlijnen van UNHCR weliswaar waardevolle aanwijzingen bevatten doch geen juridisch bindend karakter hebben maar enkel dienen als aanbeveling en aldus geen afdwingbare rechtsregels bevatten waarop verzoekster zich kan steunen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. De Raad is dan ook van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kan worden gedwongen, op grond van de visie van UNHCR, verzoekster te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, louter omdat aan haar kinderen de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

2.9. Tot slot wijst de Raad er nog op dat geen enkele wettelijk bindende norm de Belgische staat verplicht om een persoon internationale bescherming te verlenen uitsluitend op grond van het feit dat hij behoort tot het gezin van een begunstigde van een dergelijke bescherming.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.11. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS